

Σουηδίας Κλεόπας: «Να μας χαρίσει ο Κύριος πνευματικά μάτια, να μπορούμε να Τον βλέπουμε στη ζωή μας»

[Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Την Στ' Κυριακή από του Πάσχα (του Τυφλού), 17 Μαΐου, ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Σουηδίας κ. Κλεόπας](#), ιερούργησε στον Καθεδρικό Ναό Αγίου Γεωργίου Στοκχόλμης.

Στην ομιλία του αναφέρεται στην ευαγγελική περικοπή λέγοντας ότι Ο άνθρωπος μακριά από τον Θεό ζει μέσα σε σκοτάδι.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Σουηδίας κ. Κλεόπα:

Η σημερινή Κυριακή του Τυφλού, λίγες ημέρες πριν την Ανάληψη του Κυρίου μας, μας προσφέρει μία από τις βαθύτερες και συγκλονιστικότερες ευαγγελικές περικοπές. Ο Χριστός συναντά έναν άνθρωπο που γεννήθηκε χωρίς να δει ποτέ του το φως. Κι όμως, μέσα απ' αυτό το θαύμα, ο Κύριος δεν θεραπεύει μόνο τα μάτια του σώματος, αλλά φανερώνει κυρίως το μυστήριο της πνευματικής όρασης.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας διδάσκουν ότι η σωματική τύφλωση του εκ γενετής τυφλού είναι εικόνα της πνευματικής τύφλωσης όλου του πεπτωκότος ανθρώπου. Ο άνθρωπος μακριά από τον Θεό ζει μέσα σε σκοτάδι.

Βλέπει τον κόσμο, αλλά δεν βλέπει την αλήθεια. Βλέπει τα πράγματα, αλλά δεν βλέπει το νόημά τους. Βλέπει με τους οφθαλμούς του σώματος, αλλά η καρδιά του παραμένει μακριά από το φως της θείας παρουσίας, γι' αυτό κι ο Χριστός λέει: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου».

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, επισημαίνει ότι ο Κύριος, πλάθοντας πηλό και αλείφοντας τα μάτια του τυφλού, φανερώνει τη δημιουργική Του δύναμη. Ο Χριστός ενεργεί ως Δημιουργός.

Όπως ο Θεός έπλασε τον Αδάμ από το χώμα, έτσι τώρα ο Υιός του Θεού δημιουργεί νέα όραση. Δεν πρόκειται μόνο για θεραπεία· πρόκειται για μία καινή δημιουργία. Έπειτα, τον στέλνει να νιφθεί στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ. Οι Πατέρες βλέπουν εδώ καθαρά την προτύπωση του Αγίου Βαπτίσματος. Ο τυφλός πηγαίνει, πλένεται και επιστρέφει βλέπων. Έτσι και ο άνθρωπος, μέσα στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, φωτίζεται. Δεν είναι τυχαίο ότι στην αρχαία Εκκλησία το Βάπτισμα ονομαζόταν «Φωτισμός». Ο βαπτιζόμενος γινόταν «νεοφώτιστος».

Μπορούμε να συνδέσουμε το σημερινό θαύμα μ' ένα άλλο συγκλονιστικό γεγονός της αναστάσιμης περιόδου: την πορεία προς Εμμαούς.

Δύο μαθητές, ο Κλεόπας και ο συνοδοιπόρος του Λουκάς, πορεύονται λυπημένοι και συντετριμμένοι. Ο Αναστημένος Χριστός βαδίζει μαζί τους, συνομιλεί μαζί τους, τους εξηγεί τις Γραφές, κι όμως «οι οφθαλμοί αυτών εκρατούντο του μη επιγνώναι αυτόν». Τον έβλεπαν και δεν Τον αναγνώριζαν.

Τι παράδοξο μυστήριο! Ο Χριστός είναι μπροστά τους, κι όμως παραμένει αόρατος στην καρδιά τους.

Μήπως δεν συμβαίνει και σε μας το ίδιο; Πόσες φορές ο Θεός βρίσκεται δίπλα μας και δεν Τον καταλαβαίνουμε; Πόσες φορές ενεργεί μέσα στη ζωή μας κι εμείς δεν τον αναγνωρίζουμε;

Οι μαθητές της πορείας προς Εμμαούς άκουγαν τον Χριστό, αλλά δεν Τον αναγνώριζαν. Όπως και ο εκ γενετής τυφλός χρειαζόταν το θαύμα για να δει το φως, έτσι και οι μαθητές χρειαζόνταν θείο φωτισμό για να γνωρίσουν τον Αναστάντα.

Και τότε ανοίχθηκαν τα μάτια τους; Στην κλάση του άρτου. Μέσα στην ευχαριστιακή σύναξη. Μέσα στη μυστηριακή παρουσία του Χριστού.

Η Εκκλησία μας εδώ φανερώνει μία μεγάλη αλήθεια: ο Χριστός γνωρίζεται με τον φωτισμό της χάριτος, γι' αυτό η πνευματική ζωή της Εκκλησίας είναι συνεχής πορεία προς το φως, τη θέα του Θεού.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς διδάσκει ότι ο φωτισμός του ανθρώπου δεν είναι ψυχολογική κατάσταση, αλλά μέθεξη στο Άκτιστο Φως του Θεού. Όταν καθαρίζεται η καρδιά, τότε ο άνθρωπος αρχίζει να βλέπει τον Θεό, με τρόπο μυστικό και αληθινό.

Μόλις οι μαθητές στους Εμμαούς αναγνώρισαν τον Χριστό, «αυτός άφαντος εγένετο απ' αυτών», διότι πλέον δε χρειαζόταν η σωματική παρουσία. Ο Χριστός είχε φανερωθεί μέσα στην καρδιά τους. Είχαν πλέον εσωτερική όραση. Αυτό είναι το μεγάλο θαύμα της πίστης.

Όλοι μας, σε κάποιο βαθμό, μοιάζουμε στον εκ γενετής τυφλό και στους μαθητές της πορείας προς Εμμαούς. Περπατούμε συχνά δίπλα στο Χριστό και δεν Τον καταλαβαίνουμε. Συμμετέχουμε στη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας, ακούμε το Ευαγγέλιο, κοινωνούμε των Αχράντων Μυστηρίων, κι όμως η καρδιά μας μένει απομονωμένη και παγερή.

Σήμερα η Εκκλησία μάς καλεί να ζητήσουμε από τον Κύριο το μεγαλύτερο θαύμα: να μας χαρίσει πνευματικά μάτια, να μπορούμε να Τον βλέπουμε στη ζωή μας, να Τον αναγνωρίζουμε στη Θεία Ευχαριστία, να Τον συναντούμε στο πρόσωπο του αδελφού μας, να πορευόμαστε μέσα στο φως της Αναστάσεως.

Και τότε θα μπορέσουμε κι εμείς να πούμε μαζί με τον θεραπευμένο τυφλό: «Πιστεύω, Κύριε».